resa stenen efter hans broder Björn. Ragnfrid är med i den syskonkrets, som har låtit utföra ristningen på Granby-hällen. På denna meddelas uttryckligen, att Kalv var hennes frände.

Ej fullt säker är läsningen av inskriftens andra sats: **anum × uaat · uikmu - - R.** *Vigmundr* är subjekt, och predikatsverbet ligger i runföljden **uaat.** 60—63 **anum** kan vara (dat.) *hanum* eller (ack.) *hann um.* Möjligen har man, såsom Brate har föreslagit, att göra med verbet *vega at e-m*, väl känt från fornnorska och isländska med betydelsen 'angripa, hugga' (t. ex. *Sigurðr vá at ormi*). Den normala ordföljden skulle vara: *Vigmundr va at hanum.* Det är emellertid mycket naturligt, att pronomenet *hanum*, som syftar på den omedelbart förut nämnde Björn i Granby, Kalvs broder, har fått en framskjuten plats i satsen.

Inskriften avslutas med bönen för den döde: *Guð hialpi hans and ok salu, bætr þan hann gærði til.* Den förekommer i flera andra uppländska och sörmländska inskrifter; se U 69 och 371.

U 338 tillhör de oornamenterade stenarnas ålderdomliga grupp. Med stor sannolikhet är den utförd av samme ristare som U 371 vid Lövhamra, Skepptuna sn.

339. Granby, Orkesta sn.

Litteratur: D 2: 149. R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), n:r 99.
Avbildningar: Dybeck a. a.

Tre fragment av en runsten, kända endast genom Dybecks anteckningar och avbildningar. De äro numera förkomna.

Fragmenten funnos enligt Dybeck i närheten av U 338. I *Svenska runurkunder* (1857) voro de två; några år senare (1868) har ytterligare ett kommit i dagen (D 2: 149). Dybeck uppger, att fragmenten tillhört en runsten, som har stått vid en mindre bro Ö om Granby, nära U 338. Han förmodar 1857, att denna runsten varit identisk med den runsten vid Granby, som i *Ransakningarna* omtalas såsom liggande med nedvänd skrift (se ovan U 337).

Av fragmenten att döma har ristningen varit mycket lik den å U 338.

Inskrift:

. . . × tufa × auk . . . albi × ant × . . .
5 10

. . . *Tofa ok* . . . [*hi*]*alpi and* . . .

». . . Tove och . . . [Gud] hjälpe anden . . .»

Till läsningen: I *Svenska runurkunder* finnes ett skiljetecken × även efter 7 **k**.

1—4 **tufa** kan vara antingen ett kvinnonamn *Tofa* i nominativ — Tova har i så fall varit en av dem som låtit resa stenen — eller ett mansnamn *Tofi* i ackusativ — stenen är i så fall rest efter en Tove. Om *Tofi* se Sö 283, om *Tofa* U 199.

En olikhet mot U 338 är, att ordet **ant** 'ande' har **a**, icke **o**.

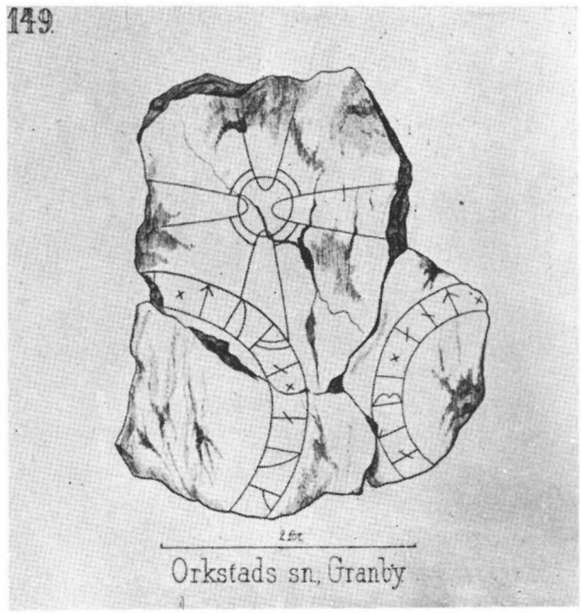

Fig. 52. U 339. Granby, Orkesta sn. Efter D 2: 149.